

LA LA LA HUMAN STEPS

DANS

27
EN
28
1988

oktober

NEW DEMONS

LA LA LA HUMAN STEPS

**LA LA LA HUMAN STEPS
NEW DEMONS (LA BELLE ET LA BETE)**

koreografie	Edouard Lock	geluid	Alain Tassé Denis Delisle
dansers	Marc Béland Louise Lecavalier Francine Liboiron Edouard Lock Donald Weikert	dekor en attributen	Manon Desmarais Luc Dussault Richard Gravel Denis Larose
zang	Priya Khajuria	ontwerp achterdoek schildering	Luc Dussault Michael Hagen
gitaar	Alain Bertrand	kostuums	Zed Pointpoint
marionetten	Marc Béland	leeuw ontwerp	Katerina Liberovskaya
repetities	Renald Rabu	uitvoering	Serge Bonin Jean Talbot
muziek kompositie, arrangement en productie	West India Company Asha Bhosle Pandit Dinesh Peter Culshaw Stephen Luscombe	algemene leiding	Mark Hammond
opnameleiding met dank aan	Marcus Peterson John Talbot, Leroy, Albert, Betty	productieleiding	Jillian MacDonald
remixing assistentie	Alain Tassé Benoît Gauvin	administratieve leiding	Josée Arsenault
supplementaire kompositie	René Despars Olle Romo	exclusief agentschap	Skalkogiannis Artists Management, Montréal
omgevingsgeluiden	Janitors Animated	leiding Europese toernee	Hans de Weers Linda Lodeizen Gerard Cornelisse
tekst	Edouard Lock		
film, concept en regie kamera	Edouard Lock Serge Trottier Georges Archambault		
montage	Edouard Lock Jean-Claude Beauséjour met dank aan Claudio Luca		
natuurbeelden	Cinémathèque d'Archives Via Le Monde		
lichtontwerp	Timothy Crack		
technische leiding en regie assistentie en attributen	Jim Roe Philippe Hébert		

een productie van La La La Human Steps
in coproductie met le Centre National des Arts d'Ottawa
en le Festival d'Été de Seine Maritime de Rouen

La La La Human Steps dankt:

Le Conseil des Arts du Canada
Le Ministère des Affaires Culturelles du Québec
Office des Tournées
Le Ministère des Affaires Extérieures
Le Ministère des Relations Internationales
Le Conseil des Arts de la Communauté Urbaine
de Montréal

Duur: 90 minuten zonder pauze

LA LA LA HUMAN STEPS

La La La Human Steps werd opgericht in 1980 onder de naam Lock Dancers. Koreograaf Edouard Lock en zijn vijf dansers/akteurs/rockmusici hebben zich sindsdien een stevige reputatie opgebouwd als provokateurs van het klassieke dansestablishment. Door gebruik te maken van sterk theatrale beelden, elektronische muziek (die live wordt uitgevoerd) en superenergetische bewegingen, zijn de voorstellingen van La La La Human Steps steeds spektakel van de bovenste plank. Met **Lily Marlene in the Jungle** (1980) en **Oranges** (1982) genoot Lock onmiddellijk erkenning in Canada en de Verenigde Staten. Voor **Oranges** werd hem de belangrijkste Canadese onderscheiding voor choreografie verleend, de Chalmersprijs. Zijn volgende productie, **Businessman in the Process of Becoming an Angel**, betekende de doorbraak in Europa. Eerst traden zij op in de Riverside Studio, London, en in Châteauevallon. Daarna, vanaf het najaar 1984, begonnen zij een 8 maanden lange toernee, van Seattle tot in Parijs (Théâtre de la Bastille) en New York (Dance Theatre Workshop) over het Festival des Nations van Nancy. Louise Lecavalier werd de eerste Canadese danseres die voor haar vertolking een Bessie Award won. Met de vorige productie, **Human Sex**, die in april 1985 in première ging, veroverde La La La Human Steps alle grote danstempels en internationale dansfestivals. Dansrecensente Katie Verstockt schreef over hen: 'Het is een groep die gemakshalve het label 'punk-dans' opgeplakt krijgt. Hun dansen geven een grillige, rauwe indruk: de dansers flitsen door de ruimte met een stuwend energie, maar vooral spannend is de manier waarop zij met fysiek gevaar omspringen. (...) Virtuositeit in de dans is lang taboe geweest. Dans moet in de eerste plaats een artistieke, psychologische, sociale of politieke boodschap brengen. In de jaren tachtig tonen vooral Amerikaanse dansers opnieuw zuiver fysieke dans. Hun dans is zonder veel diepgang, maar van een fascinerende virtuositeit.' (Knack, 28/9/88). In 1986 viel Edouard Lock opnieuw in de prijzen: hem werd een Bessie Award toegekend voor de beste choreografie. Fragmenten uit Locks nieuwste productie, **New**

Demons, werden voor het eerst getoond op het Festival Danse Canada in juli 1987. Het werk kreeg pas zijn definitieve vorm in november van datzelfde jaar. De Europese première vond plaats op 23 juni l. in Rouen, in het kader van het Festival d'Été de Seine-Maritime.

EDOUARD LOCK

Edouard Lock begon zijn artistieke loopbaan in de film- en danswereld toen hij negentien was. Hij studeerde film aan de universiteit van Concordia en werkte met verschillende dansgezelschappen in Montréal, o.m. Groupe de la Place Royale, Groupe Nouvelle Aire (eerste choreografie) en Les Grands Ballets Canadiens. Hij werkte ook samen met choreografen zoals Lawrence Gradus en Hugo Romero. Stilaan ontwikkelde hij een eigen danstaal en bewegingsvokabularium. Ten slotte richtte hij in 1980 zijn eigen dansgezelschap op: de Lock Dancers, later bekend onder de naam La La La Human Steps. Voor hen maakte hij de volgende choreografieën:

- 1980 Lily Marlene in the Jungle
- 1982 Oranges, waarvoor hij de Jean A. Chalmers Award ontving
- 1983 Businessman in the Process of Becoming an Angel
- 1985 Human Sex
- 1987 New Demons

Afgelopen zomer ging Bread Dances in première, een stuk dat Lock maakte voor het Nederlandse Nationale Ballet in het kader van het Holland Festival.

Edouard Lock
Foto: Luuc Stafleu

MARC BELAND

Marc Béland werd geboren in Montréal. Via een succesvolle carrière als theater-, televisie- en filmakteur werd hij professioneel danser. Hij speelde de hoofdrol in het theaterstuk *Victor ou les enfants du pouvoir*, dat opgevoerd werd in het Théâtre du Nouveau Monde en verder de rol van Gregor Samsa in Kafka's *Métamorphose* in de versie van Alexander Hausvater. Ondanks de drukke agenda van La La La Human Steps, blijft Béland toch nog actief als theaterakteur. Zo was hij in 1987 te zien in *Le Printemps*, *Monsieur Deslauriers* van René-Daniel Dubois, een stuk dat acht weken op de affiche stond van het Théâtre Port-Royal de la Place des Arts in Montréal. Hij speelde ook mee in films als *Les Jeunes Délinquants* (produktie Radio Canada) en *Les Fils de la Liberté* (regie Claude Boissol). Als danser maakte Marc Béland deel uit van het dansgezelschap Jo Lechay alvorens in april 1984 La La La Human Steps te vervoegen.

LOUISE LECAVALIER

Louise Lecavalier studeerde zowel klassiek ballet als moderne dans in Montréal en in New York. Zij begon een professionele danscarrière in 1977 en vervoegde La La La Human Steps in 1982 voor de produktie *Oranges*. In 1985 ontving zij als eerste Canadese danseres de Amerikaanse Bessie Schonberg Award voor haar vertolking in *Businessman in the Process of Becoming an Angel*. Haar eigen koreografisch werk stelde zij inmiddels voor in Montréal, Sherbrooke en Vancouver. Zij werkte samen met Edouard Lock en Michel Lemieux voor een creatie in het kader van de tiende verjaardag van de Newyorkse serie *Dancing in the Kitchen*. Momenteel legt zij zich toe op de studie van het ballet, samen met Renald Rabu.

RENALD RABU

Renald Rabu werd geboren in Brits Columbia, waar hij studeerde bij Betty Sharen. Daarna was hij in de leer met het Francisco Ballet in het American Ballet Center in New York, met Arold Addison en Maria Fay bij het

Dance Center in Londen en met Terry Westmoreland van het Ballet Royal. Hij danste twee jaar bij het San Francisco Ballet, daarna vijf jaar bij Les Grands Ballets Canadiens. Als gevolg van een ongeval, legde hij zich toe op het dansonderwijs en werd danspedagoog en koreograaf aan de Ecole Supérieure des Grands Ballets Canadiens. Van 1979 tot 1984 was Renald Rabu artistiek directeur en koreograaf van het Pacific Ballet Theatre de Vancouver. Voor zijn koreografieën ontving hij een beurs van de Fondation Ford en de Clifford E. Leeprijs.

Renald Rabu vervoegde La La La Human Steps in juli 1986.

FRANCINE LIBOIRON

Francine Liboiron volgde ballet vanaf haar zevende. Zij debuteerde in 1983 bij de Grands Ballets Canadiens, waarmee zij op toernee ging in Noord-Amerika en Europa. In 1986 werd zij lid van Le Ballet National de Cuba. Zij danste in het Zwanenmeer op het Festival de Cuba en in de pas-de-deux *Diana* en *Actéon* in het Grand Théâtre de la Havane. Francine Liboiron werkte eveneens mee aan verscheidene produktie van CBS en aan *La Passion de Danser*, een opname van L'Office National du Film.

Zij maakt deel uit van La La La Human Steps sinds februari 1987.

DONALD WEIKERT

Donald Weikert werd geboren te Boston. Hij vestigde zich te Montréal waar hij biologie én dans begon te studeren. Hij volgde lessen in klassiek ballet en moderne dans aan het American Dance Festival en aan het Harvard Summer Dance Institute. In 1986 behaalde hij zijn baccalaureaat in wetenschappen aan de Universiteit McGill en begon een carrière als professioneel danser bij O Vertigo Danse, het dansgezelschap van Ginette Laurin. Hij werkte eveneens samen met Rémy Charlip, Pierre-Paul Savoie, Linda Rabin, Deborah Tell en Massimo Agostinelli.

Donald Weikert werd lid van La La La Human Steps in februari 1987.

PRIYA KAHAJURIA

Priya Kahajuria werd in 1966 in Londen geboren. Zij begon te zingen vanaf haar achtste. Alvorens zich in Canada te vestigen, verbleef zij vijf jaar in India waar zij lessen volgde in devote Hindoemuziek aan het Collège Sri Satya d'Anantapur. Priya Kahajuria studeert momenteel economie aan de Concordia Universiteit. Haar medewerking aan *NEW DEMONS* betekent meteen haar professioneel debuut als getalenteerde zangeres.

ALAIN BERTRAND

Als musikus is Alain Bertrand een autodidakt. Hij speelt gitaar vanaf zijn achttiende. Hij werkte samen met verscheidene orkesten en vertolkers uit Montréal zoals Véronique Béliveau en de pianist Michel Cyr. Hij nam ook deel als onafhankelijk muzikant aan het Festival International. Hij vervoegde La La La Human Steps voor de Canadese toernee van *New Demons*.

EDOUARD LOCK EN LA LA LA HUMAN STEPS OPNIEUW TE GAST IN DESINGEL !

Zij werpt zich horizontaal de hoogte in, haar blonde krulhaar wuivend in de lucht. Met haar bleek porseleinen gezicht oogt Louise Lecavalier als een post-punk cherubijntje. Ze draagt een bustier waardoor haar gespierde schouders en bovenarmen zichtbaar zijn, en nauwsluitende, zwart-glimmende wielrennersshorts. Zij is een kampioene in snelheid en precisie. Het vaktijdschrift *Pour la Danse* noemde haar 'Cette déesse folle de sauts'. Haar stijl en verschijning is ondertussen het handelsmerk geworden van de Canadese groep La La La Human Steps.

Twee jaar geleden veroverde dit gezelschap het Singelpubliek met de productie *Human Sex*. Het werd één van de hoogtepunten van het seizoen 86-87: twee opeenvolgende avonden een barstensvolle zaal. Dans van de jaren tachtig. Een hels ritme, een hels geluid.

In juni laatstleden stond La La La Human Steps andermaal op de affiche van het Holland Festival. De nieuwe productie heet *New Demons*, of *La Belle et la Bête*. De dans in *New Demons* bevat veel van de kwikzilverstijl waarmee choreograaf Edouard Lock in 1986 de New York Bessie Award won voor *Human Sex* als beste off-Broadway choreografie. Opnieuw een mengeling van rock, flitsende dans en akrobatie. Maar in *New Demons* gaat Lock verder. Hij ontleent zelfs dansposities aan het klassieke ballet. Indische gezangen en filmfragmenten van Lock zelf maken de productie tot een lyrisch spektakel.

Niet toevallig spreekt Edouard Lock vooral een rockpubliek aan. Hij is gefascineerd door heavy metal en beat en zijn combinatie van complexe muziek en snelle bewegingen oefent grote aantrekkingskracht op de videogeneratie uit. Zijn choreografieën zijn zo gestructureerd dat film- en muzikfans zich er gemakkelijk mee kunnen identificeren. 'Ik heb begrepen dat mensen zien met hun ogen, maar voelen met hun oren', zegt Lock. *New Demons* bevat dan ook talrijke muzikale passages, die vaak losstaan van de superenergetische bewegingen.

Priya Kahajuria, een jonge Indische zangeres in sarong,

geeft blijk van een uitzonderlijke stemtechniek in haar vertolking van traditionele Indische gezangen, bewerkt door de Londense avantgarde groep West India Company.

Vorig jaar kreeg Lock een aanbod voor de choreografie van David Bowie's laatste show. 'Ik heb geen tijd', jammerde Lock. La La La Human Steps geeft tegenwoordig immers zo'n 60 voorstellingen per jaar. Meer zouden Locks dansers gewoon niet aankunnen gezien de hoge fysieke eisen van de producties. Blijkbaar geeft Bowie het nog niet op: de pers blokletterde zijn aanwezigheid tijdens één van de voorstellingen van *NEW DEMONS* op het prestigieuze Holland Festival afgelopen juni.

Lock is altijd al meer als rockster dan als een choreograaf beschouwd geweest. Wellicht heeft dit meegespeeld in Locks beslissing wel een gastchoreografie te maken voor het Nederlandse Nationale Ballet van Rudi Van Dantzig. Zegt Lock: 'Omdat Rudi het zo aardig vroeg'. Om die reden, maar ook omdat hij wilde weten hoe het zou zijn om met een klassiek balletkorps te werken. Lock maakte voor hen *BREAD DANCES*.

'Zelden zag ik in de afgelopen jaren de dansers van het Nationale Ballet zo geïnspireerd dansen als tijdens de première van *Bread Dances*. Ze waren op onbekend terrein en zodoende op hun *qui-vive*. Elke vezel was gespannen, net als bij dat jachtluipaard op het filmdoek. Ze hadden op de tenen moeten lopen om zijn bedoelingen te vatten en waren daar net op tijd in geslaagd en stonden nu op scherp. Dat is de verdienste van Lock.' (Ariejan Korteweg in *Notes*, 9 sept. '88.)

New Demons is allesbehalve konventioneel. Het is zelfs niet konventioneel Lock. Dat is precies wat hij wil, altijd rusteloos, altijd op zoek naar nieuwe experimenten. Verrassingen, risico's. Daarover gaan ook zijn choreografieën. Misschien ook wel over vertrouwen en wederzijdse afhankelijkheid in menselijke relaties. In *New Demons* komt in ieder geval het veelzijdig talent van deze Canadese choreograaf meer dan ooit tot uiting.

EDOUARD LOCK: 'MENSEN KIJKEN MET HUN OREN'

Met veel vallen en opstaan veroverde Edouard Lock met zijn La La La Human Steps drie jaar geleden het Holland Festival. Een zo eigenzinnige dansvoorstelling had niemand uit Québec verwacht. Het Nationale Ballet strikte hem voor een koreografie, het Holland Festival nodigde La La La Human Steps uit voor een reeks voorstellingen. **Renee Heynen** (Notes, 6, juni 88) sprak met deze verre neef van Merce Cunningham, die aan muziek en dans een volstrekt zelfstandige plaats toekent in de voorstelling. 'Mensen kijken met hun oren', zegt Lock, die bij het Nationale Ballet zijn gewoonte om in stilte te koreograferen heeft moeten verlaten.

Edouard Lock (34) werd geboren in het Marokkaanse Casablanca uit Spaanse ouders. Toen hij twee jaar was, verhuisde hij naar Canada. Opgeleid als kineast belandde hij pas rond zijn twintigste in de danswereld, als koreograaf. Hij werkte bij de groep Nouvelle Air, en richtte vervolgens in 1980 een eigen groep op: Edouard Lock Danseurs, die later de flitsende naam La La La Human Steps kreeg.

'We zijn controversieel, niet alleen vanwege onze op risico gerichte dans, maar ook omdat onze bewegingen, ideeën en filosofieën niet noodzakelijk de gangbare zijn. Dat is positief, zo wordt de zaak wakker gehouden. Niet dat ik dat leuk vind, want onvermijdelijk wordt je vlak daarna zelf door elkaar geschud. Maar goed is het wel, anders zou alles stagneren. Normaal is het ook: kijk maar naar film, theater, literatuur, of politiek. Alleen wanneer het op een aardig en kalm terrein als dans gebeurt, valt het op.'

Het mathematische intrigeert Lock, zolang het maar niet te veel in het oog springt en niet wordt gebruikt om de show te stelen. Vloeiende bewegingen: daar gaat het om. 'Vergelijk het met een boom: die heeft precisie. En de relatie van een boom met de wind is een neutrale. Ik denk overigens dat de relatie van dansers met beweging ook neutraal moet zijn. Ik ben het met Balanchine eens

wanneer hij zegt dat dans beweging is. Geen verhaal, anekdote of passie. Alleen beweging.'

Een koreograaf is dan ook in de eerste plaats iemand die beweging bestudeert, aldus Lock. De studie van vorm en verbindingen tussen bewegingen is belangrijk, niet wat je zegt. Een koreograaf moet ook tot op zekere hoogte in staat zijn zich uit te drukken in verschillende technieken. Hoewel Edouard Lock niet is getraind in de klassieke ballettechniek, heeft hij deze wel geanalyseerd. Hij maakt een vergelijking met de muziekwereld, waarin een menging van stijlen is geaksepteerd. Een komponist die thuis is in jazz kan ook een klassiek stuk of popmuziek schrijven. 'In dans gebeurt dat minder. Men categoriseert een koreograaf op basis van één stijl.'

Lock legt zich niet vast op thema's voor zijn koreografieën. Thema's, vertellingen, zijn concreet. Hij vindt ze passé in een tijdperk waarin zaken voortdurend aan verandering onderhevig zijn. Lock: 'Ik geloof in abstrak-tie'. De bewegingen komen pas in de studio tot stand, tijdens het werken met de dansers. Maar improvisatie wordt daarbij niet gebruikt. Een koreograaf moet met bewegingen komen, anders dient hij of zij zich regisseur te noemen, vindt Lock. Koreograferen betekent werken zonder muziek. Zijn dansers luisteren ook niet naar de muziek, ze zijn er niet van afhankelijk. Lock probeert een zo sterk mogelijke dans te maken. De komponist doet net zo zijn best op de muziek. Vervolgens worden de twee samengevoegd als gelijkwaardige elementen in de voorstelling. 'Dans gaat net als muziek over ritmes. Alleen zijn het ritmes voor de ogen, niet voor de oren. En als mensen naar de zanger willen kijken en luisteren, zijn ze hartelijk welkom.'

In tegenstelling tot zijn normale werkwijze bij La La La Human Steps speelt bij het Nationale Ballet muziek wel een rol. Lock maakt een uitzondering, omdat de dansers zonder muziek niet zouden kunnen werken. 'Hun training is erop gebaseerd, ze zijn meer afhankelijk van telling. Mijn dansers zijn in staat patronen met hun ogen op te pikken. Ze hebben geen geluidsbron nodig.' De muziek bij NEW DEMONS, de produktie van La La

La Human Steps, laat heel andere klanken horen: rock gekomponneerd door Olle Romo, die aan de laatste lp van de Eurhythmics meewerkte, Indiase devotionele liederen en een mix van rock en Indiase muziek, gekomponneerd door Stephen Luscomb. Luscomb maakt met de Indiase zangeres Asha Bole en Pandit Dhanesh, voormalig perkussionist van Ravi Shankar, deel uit van de West India Company die fusiemuziek maakt. Niet oosters, niet westers, maar 'gewoon iets raars, voor onze oren aangenaam om naar te luisteren'.

In NEW DEMONS speelt de spanning die ontstaat tussen bewegingen (Lock: 'Ik probeer geen Indiase dans te maken. Het beste is te blijven bij wat je kent') en uit een andere traditie voortkomende muziek een rol, evenals de verbinding van dans met kunstmatige natuur. Op het podium staan onder meer grassen van aluminium, metalen skulpturen van dieren, zijden blaadjes, vertelt Lock. Een 'schijnbeeld' van de natuur, zoals mensen deze hebben geïnterpreteerd. De dans daartegen is zeer levendig en vitaal. Dat creëert een spanning die in zekere zin 'spiritueel' is. Lock zal zelf enige citaten uit de bijbel en oude religieuze teksten ten bate geven. Niet-westerse religies komen er niet aan te pas. Die kent vrijwel niemand, zodat er geen déjà-vu-gevoel bij het publiek ontstaat. Lock: 'Wanneer datgene wat mensen kennen in een nieuw daglicht wordt geplaatst, levert dat theatrale spanning op. Iets wat je niet kent, is verstoken van spanning. Je ziet het als curiositeit, maar je voelt je er niet per se emotioneel bij betrokken.

Luuk Utrecht liet drie jaar geleden merken dat HUMAN SEX van La La La Human Steps hem uiteindelijk niet beviel. De dans riep voornamelijk het beeld op van mensen 'die zich gedragen als op hol geslagen robots, doordat hun handelingen niet meer lijken bezield door emoties en intensies die ook de ander serieus neemt'. Een niet-menselijke, ontzielde seks was het resultaat, aldus Utrecht.

Edouard Lock, gekonfronteerd met deze uitspraak, is het daar totaal niet mee eens. 'Allereerst, we hadden geen seks, we deden een dans', zegt hij. 'En wanneer je

denkt dat deze dans in robotstijl kan worden uitgevoerd, ben je niet goed op de hoogte van dansen', vindt hij. 'Robots doen dingen automatisch, zonder gevoel of inleving in anderen. De basis van dit stuk werd echter gevormd door een heel gevoelige relatie tussen de dansers. Ze zijn compleet van elkaar afhankelijk. Kontinu luisteren, met elkaar in contact zijn, is nodig wil de uitvoering goed gaan. Bovendien: de dansers van La La La zijn stuk voor stuk individualisten, die zeer bewust keuzes maken.'

'Ook wat mensen als de risico's zagen en wat ze als het geweld in het stuk interpreteerden, is eigenlijk hun eigen perceptie die geweld is aangedaan', gaat Lock door. 'De dansers doen zichzelf geen pijn. Het was geen gevaarlijke show - 111 voorstellingen en geen enkele afzegging vanwege blessures -, maar het bracht de waarnemingen

van mensen in gevaar die denken dat de danser een fragiel ding is, en het lichaam een objekt dat breekt wanneer het valt. Dat is een onderwaardering van de intelligentie van de uitvoerders. Ruzie on the road, en de voorstelling kan niet slagen omdat harmonie ontbreekt. Ik moet lachen wanneer ik die lieve klassieke pas-de-deux zie door dansers die elkaar vervolgens in de koelissen geen blik waardig keuren. That's just fake.'

Overigens heeft Edouard Lock ooit een aardige konfrontatie van klassiek ballet en eigen werk meegemaakt. Het Bolshoi was op tournee in Canada en zou in Québec een pas-de-deux uitvoeren. La La La werd uitgenodigd meteen na hun optreden eveneens een pas-de-deux te doen. Lock hoorde de muziek van zijn Russische collega's, een deel uit Spartakus van Khatchaturian, en vroeg of hij deze muziek mocht gebruiken.

'Het had dezelfde lengte als ons stuk. En wij zijn niet afhankelijk van muziek, dus dat maakte verder niet uit.' Het publiek kreeg vervolgens twee keer Spartakus voorgeschoteld, de tweede keer met het meest extreme duet uit HUMAN SEX. Lock: 'Na afloop gebeurde iets vreemds. Sommige mensen uit het dansmilieu die mij altijd wat extreem vinden, kwamen naar me toe en zeiden: blij te zien dat je eindelijk wat lyrischer aan het worden bent, hier houden we meer van. En ik zweer je: we hadden niets in ons stuk veranderd, ook geen repetitie op muziek gehad. Op dat moment begreep ik dat mensen met hun oren kijken, niet met hun ogen'.

'Enige angst en opwinding is nodig wanneer je denkt aan al die mensen die je niet kent en die kijken naar wat je doet. Voel je dat niet meer, dan moet je ophouden. Het is een soort plicht: wil je de leuke dingen van het kunstenaar-zijn beleven, dan moet je ook de slechte kanten aksepteren. Het is niet comfortabel om dansen te maken, weet je. Ik geniet er niet erg van, ik zou liever voor de tv zitten. Echt waar, absoluut'.

Fragmenten uit een interview van Renée Heynen, verschenen in NOTES, 6, juni 1988.

NOVEMBER

VR 4

BLÄSER
Kuijken Fluitkwartet
* Mozart

ZO 13

JONGE HELDEN
Oud Huis Stekelbees
Maria Viers Lokaal

DI 15

THEATER
Blauwe Maandag Cie
De Meeuw

WO 16

THEATER
Blauwe Maandag Cie
De Meeuw

DO 17

THEATER
Blauwe Maandag Cie
De Meeuw

VR 18

THEATER
Blauwe Maandag Cie
De Meeuw

ZA 19

THEATER
Blauwe Maandag Cie
De Meeuw

MA 21

DANS
Jean-Claude Gallotta
en Groupe Emile Dubois
Docteur Labus
19 uur : dansvideo's

DI 22

DANS
Jean-Claude Gallotta
en Groupe Emile Dubois
Docteur Labus
19 uur : dansvideo's

DI 22

BLÄSER
Octophoros
* Mozart, Beethoven, Spohr,
Rosetti

WO 23

FILM
Mammame
Daphnis et Chloé
Robin des Bois
met Jean-Claude Gallotta

DO 24

DANS
Jean-Claude Gallotta
en Groupe Emile Dubois
Mammame Montréal

VR 25

DANS
Jean-Claude Gallotta
en Groupe Emile Dubois
Mammame Montréal

DI 29

NIEUW BELGISCH
KAMERORKEST
o.l.v. Jan Caeyers
* Rossini, Schubert,
Mendelssohn-Bartholdy

— PULLMAN —

PARK HOTEL

Antwerpen

1ste drank aan 1/2 prijs in de PULLMAN BAR
van het PULLMAN PARK HOTEL,
desguinlei 94,2018 Antwerpen
op vertoon van uw toegangskaart van DESINGEL

deSingel

deSingel wordt gesubsidieerd door
de Vlaamse Gemeenschap.

Dit seizoen werd mogelijk gemaakt
dankzij de steun van
Agfa-Gevaert
Gemeentekrediet van België
Knack
de Nationale Loterij
Opel-General Motors
De Standaard
en S.W.I.F.T.